

„Egy történet, ami megoldasztja a szíved és megérinti a lelked.”

– Jennifer L. Armentrout, *NY Times* bestsellerszerző

SECRET
titok

* Elementálok 4. könyv

fine
selection

B R I G I D K E M M E R E R

BRIGID KEMMERER

SECRET

titok

Elementálok 4. könyv

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2021

*Anyukámnak,
aki mindig mellettem áll.
Mindig.*

ELŐSZÓ

GARETH BRODY EGY ÜTÖTT-KOPOTT MŰANYAG SZÉKEN ÜLT a börtön várótermében, és várta, hogy szólítsa az őt. Ujjaival az aktatáskáján dobolt, és időnként hosszú pillantást vetett az örök fülkéjére, a türelmetlen, fiatal ügyvéd szerepét játszva. Valójában azonban borzasztóan bezárva érezte magát a salakbeton falak és kopár folyosók között. A levegő elhasznált volt, a világítás mesterséges és túl erős. Az udvar alig volt több egy hosszú betoncsíknál, amit csak néhány acélcső tört meg, amikre kosárlabdapalánkot szereltek, és az egészet drótkerítéssel és szögesdróttal vették körbe.

Silver biztosan majd megőrül idebent.

Gareth hamarosan véget vet a szenvedésének.

Hangos berregés visszhangzott végig a kis helyiségen, és a rácsos ajtó hirtelen kitárult.

– Mr. Brody? Az ügyfele várja magát.

Gareth követte az őrt végig a folyosón, és magában azt számolgatta, milyen gyorsan tudná ártalmatlanná tenni a férfit. Három másodperc? Talán négy? Ez mégsem fegyház, és ez az őt nem úgy néz ki, mint aki képes lenne akár egy doboz fánkot is megvédeni.

Két folyosóval, négy kanyarral és három zárt ajtóval később elértek egy kis cellába. Gareth megjegyezte, hogy merről jöttek, és arra

is emlékezett, melyik ajtóhoz kellett az őr kulcsa, és melyiket lehetett a falra szerelt billentyűzetbe pötyögött PIN-kóddal nyitni.

Ez szinte túl könnyű. Talán megkérhetné Béna Tizedest, hogy hagyja a kulcsait az asztalon.

– Üljön le! – mondta az őr.

Gareth a műanyag székre vetette magát – aminek az ülőlapja meg volt repedve –, és az asztalra dobta az aktatáskáját. A zárok hangos kattanással kinyíltak.

Általában nem hozott aktákat ilyen helyekre. Most azonban több is volt nála.

Volt néhány megbeszélőnivalójuk Silverrel.

Előhúzott egy tollat a táskájából, és az ujjai között forgatta. Öt percbe sem telne neki kibelezni akár két embert is ezzel a tollal. Az idioták át sem vizsgálták a holmiját. Tipikus. Elég felvillantani egy névjegykártyát és megcsillogtatni egy kis hajszelét, és máris azt hiszik az emberről, hogy minden rendben van vele. Inkább egy fegyverrel kellett volna besétálnia ide.

Ami azt illeti, az is csoda, hogy Silvert ilyen sokáig bent tudták tartani.

Ekkor kinyílt a szemközti ajtó, és egy másik őr bevezette Gareth *ügyfelét* a helyiségbe.

Amikor utoljára látta Silvert, a fiatal Őrző 18-19 éves lehetett. A haja szőke volt, a bőre túl barna ahhoz, hogy csupán napbarnított legyen, a szeme enyhén ferde vágású, és mindehhez brit akcentus és páratlan könnyörtelenség járult. Silver minden Őrzőnél – még Garethnél is – fiatalabb volt, amikor már képes volt uralni az elemeket.

Silvernek nem volt senkije és nem kötődött senkihez. Hamar megkapta az első megbízatását. Egyesek szerint túl korán is, attól tartot-

tak, hibázni fog, vagy összeomlik a felelősség súlya alatt. Esetleg nem végzi el a feladatát, és nem öl meg egyetlen tiszta elementált sem.

Mindannyian tévedtek. Silver kíméletlenül ölt, és minden küldetését panasz vagy felesleges bonyodalmak nélkül teljesítette.

Nagyon jól csinálta.

De most narancssárga overallt viselt, a csuklóján és a bokáján bilincs, amiket egy, a derekára erősített lánc kötött össze. Jobb keze csonka volt és sebhelyek csúfították, de bármilyen sérülést szenvedett is el, annyi még maradt a csuklójából, hogy megbilincseljék. Vékony volt, sőt sovány, Gareth szinte bánta, hogy nem hozott neki szendvicset.

Ha Silvert meg is lepte, hogy látja Garethet, ez nem látszott rajta. Az őt kicsit lökött rajta, ő pedig a székbe huppant.

Gareth felnézett, és rájött, hogy fenn kell tartania a látszatot, legalább még egy kicsit. Félig felemelkedett ültében, kisimította a nyakkendőjét, és az örökhöz intézte szavait:

– Köszönöm, uraim. Nem maradunk soká.

Az egyik őt kifelé menet gúnyosan meghajolt felé.

– Ahogy parancsolja, felség! Kérem, ne siessen! – mondta, mire a másik őt felnevetett.

Aztán hangosan becsapódott az ajtó.

Silver felemelte a tekintetét az asztalról. Az ajtóra pillantott, és halkán így szólt:

– Gareth! Rég láttalak. Jól nézel ki.

– Bár én is ezt mondhatnám rólad.

Silver a csuklójára nézett, a pillantása elkomorult. A láncai minden mozdulatnál megcsörrentek.

– Túl közel engedtem őket. Még egyszer nem fog megtörténni.

– Rövid szünet után folytatta: – Már kezdtem azt hinni, hogy nem küldenek senkit.

– Dehogynem! – mosolygott Gareth. – Soha nem hagynánk, hogy bármelyik társunk börtönben sínylődjön!

– Van terv?

Tipikus Silver. Egyből a lényegre tér.

Gareth kinyitotta az egyik mappát.

– Fenn kell tartanunk a látszatot, még egy ideig legalább. – A tollal megkocogtatta az asztalt. – Gondoltam, talán átvehetnénk, mit tudsz a legutolsó megbízatásodról.

Silver szeme összeszűkül.

– Miért?

– Ha azt akarod, hogy segítsek, tudnom kell, kivel állok szemben.

Gareth látta Silver szemében, mit érez: sértett büszkeséggel harcoló lemondást, ahogy tudatosult benne a tény, hogy alig van több méltóság a jelenlegi helyzetében, mint egy ketrecbe zárt állatnak. Hibázott.

Gareth várt. Nem fogja ezt az orra alá dörgölni, de nem is fogja pátyolgatni Silvert.

Silver a fogát csikorgatta.

– Tudom, hogy vannak tiszta elementálok a városban, elegen ahhoz, hogy egy teljes kört alkossanak. Bizonyítottan veszélyesek.

Gareth felvonta a szemöldökét.

– Mindről bebizonyosodott?

Silver bólintott.

– Mindről. – Elhallgatott egy pillanatra. – Folytathatnánk azzal, hogy mielőbb kiiktatjuk őket.

– Én a biztonság kedvéért szeretném megfigyelni őket.

Silver arcizmai megfeszültek. Megsértődött.

Garethet ez nem hatotta meg. A járulékos veszteség egy dolog, de nem fog gyerekeket elpusztítani holmi szóbeszédnek alapján.

Az Őrzőknek nem sok szabálya volt, de ez az egy megkülönböztette őket az elementáloktól, akiket csak a hatalomvágy hajtott. Első a megfigyelés. Csak utána jöhet a pusztítás.

Silver megköszörülte a torkát.

– Számos fiatal elementál is van, bár még csak kevésről derült ki, hogy akkora erejük lenne, mint *nekik* – bökött a fejével a Gareth előtt heverő papírok felé. – Mutasd, mid van, én majd kiegészítem.

Gareth levette az akta legfelső papírját.

– Michael Merrick?

– Föld elementál. Huszonhárom éves. Van egy kis kertépítő vállalkozása. Ő az öccsei törvényes gyámja. Jól ismerik a helybéliek. Azt beszélik, köze volt egy fiatal lány halálához néhány évvel ezelőtt. – Rövid szünet után folytatta: – Gyengéd szálak fűzik a megyei tűzvédelmi marsall lányához, egy bizonyos Hannah Faulknerhöz. Nem fedeztem föl semmi más kapcsolatot a lány és az elementálok között.

Gareth bólintott, és félretolta a papírt. A rendfenntartó erőkkal való kapcsolatból még baj lehet.

– Christopher Merrick?

– Víz elementál. Tizenhat éves. Az iskolában kicsit magányos, ahogy láttam. Azt hittem, ő lesz a leggyengébb láncszem, de aztán rájöttem, hogy egy bizonyos Becca Chandler nevű lány a barátnője.

Gareth felnézett.

– Chandler. Mint *Bill* Chandler?

– Ugyanaz. Látnod kéne. Kiköpött Bill. Szerintem ő az apja. – Silver előrehajolt. – És úgy tippelem, hogy egy kóbor Ötödik.

A kóbor Ötödik olyan elementál, aki képes irányítani a föld, a levegő, a tűz és a víz összes elemét, de sosem részesült megfelelő képzésben, hogy betöltse a feladatát. Silvert és Garethet arra képezték

ki, hogy olyan elementálokat pusztítsanak el, akik csak egy elemet tudtak irányítani. Egy kóbor Ötödik nemcsak azért veszélyes, mert képes egy pontba sűríteni és felerősíteni egy tiszta elementál erejét, hanem mert az emberi szellemhez való vonzódása révén hajlamos az emberek oldalára állni.

Gareth megint az asztalra koppintott a tollával.

– Bill sosem említette, hogy lenne gyereke. Beszéltél vele?

– Augusztus óta nem jelentkezett.

Gareth felvonta a szemöldökét, és írt valamit a papírra.

– Érdekes.

– Ami még ennél is érdekesebb, hogy nem Becca Chandler az egyetlen kóbor Ötödik a városban. Rábukkantam egy bizonyos Hunter Garrityre is.

Gareth szemöldöke az égbe szökött. Leírta a nevet a mappája borítójára.

– Mint John Garrity? Az Őrző, aki meghalt autóbalesetben?

– Úgy van. És hogy még cifrább legyen a helyzet, az ifjú Garrity mester a Merrick testvéreknél lakik.

Gareth halkán füttyentett egyet. Nem csoda, hogy Silvernek is beletört a bicskája az ügybe. Újra belelapozott az eredeti iratokba.

– Van még itt szó egy bizonyos Gabriel és Nicholas Merrickről is.

– Egypetéjű ikrek. Tizenhét évesek. Tűz és levegő elementálok.

– Szóval azt akarod mondani, hogy miután befogadták Hunter Garrityt, egy tökéletes elementál erőkör jött létre közvetlenül Annapolis határában?

– És rajtuk kívül vannak még fiatalabb gyerekek is, akik szintén kifejleszthetik elementál erejüket.

Gareth most először engedte meg magának, hogy ironikus hangon szóljon.

– Engem jobban aggaszt az a közvetlen veszély, amit egy tiszta elementálokkal teli ház jelent.

Silvert nem lehetett ilyen könnyen zavarba hozni. Állta Gareth pillantását.

– Nem fogom még egyszer alábecsülni őket.

Gareth felsóhajtott.

– El kell őket csalnunk egymástól. Nem tetszik, hogy kapcsolatuk van a rendfenntartó erőkkel. Sem a kóbor Ötödikek jelenléte. Na és mi van az ikrekkel? Van gyenge pontjuk?

– Gabriel közismerten veszélyes alak. Őt gyanúsították meg a közelmúltban történt gyújtogatásokkal a városban, bár később tisztázta magát. Sokan tanúsították, hogy számos diákot segített kimenteni a tűzből, amikor kigyulladt az iskolai könyvtár. – Elhallgatott egy másodpercre. – Ha elolvasod az aktáját, szó van benne arról, hogy ő okozta a tüzet, amiben a szülei is a halálukat lelték.

Gareth felnézett.

– Érdekes. Ő volt a felelős az iskolai karneválban támadt tűz miatt is?

– Nem. Azt Calla Dean okozta. Róla nagyon keveset tudok.

Gareth végigfutott a lapokon, mert emlékezett a névre.

– Őt az egyik eltűnt diákként tartjuk számon.

– Calla Dean meghalt.

Gareth abbahagyta a lapozgatást, és felnézett Silverre.

– És a holttest?

– A karnevál kellős közepén löttem le, nem volt lehetőségem eltüntetni a hulláját. – Silver bizonyára látta a rosszallást Gareth arc kifejezésében, mert gyorsan hozzátette: – Tökéletes lövés volt.

– De nem szerepel az elhunytak között.

Silver erre nem tudott mit mondani.

Gareth visszatért a Merrick fiúk aktájához.

– Mit tudsz még Gabrielről?

– Viszonya van egy Layne Forrest nevű lánnyal. Elég sok időt tölt vele és a lány öccsével. Az apjuk védőügyvéd, a város befolyásos polgára.

Vagyis vigyázniuk kell, nehogy véletlenül bántódása essen a Forrest gyerekeknek. Senki nem vágynak egy elhúzódó nyomozásra, csak hogy megnyugtassák a zaklatott szülőket. Az még rosszabb kilátás, mint a rendfenntartó erőkkal fennálló kapcsolat.

– És Nicholas?

– Van valami közte és egy Quinn Briscoe nevű lány között. Az elementálokhoz nincs köze a lánynak, azt hiszem.

Gareth a papírt böngészte. Nicholas Merrick. *Helló, leggyengébb láncszem!*

Viszont a fiú levegő elementál, ami óvatosságra inti az embert. Egy levegő elementál nem olyan lobbanékony természetű, mint a többiek. Az ő erejük kevésbé látványos, de sokkal rombolóbb tud lenni. Tizenhét évesen ez a fiú még nem biztos, hogy olyan kifinomult képességekkel rendelkezik, hogy megérezze mások érzelmeit, vagy hogy már messziről érzékelje az ellenséget, de az biztos, hogy érzi bárki energiáját.

Ez a küldetés türelmet kíván.

Gareth előhúzott még néhány lapot a kupacból.

– És ezek a fiatal emberek?

Silver az asztalra pillantott.

– Csak annyit tudok, ami ott áll. Seth Ramsey nem tiszta elementál, és próbaidőn vagy házi őrizetben van, vagy valami ilyesmi, miután összetűzésbe keveredett Becca Chandlerrel. Fiatalkorú, így nem lett belőle bírósági ügy. Tyler Morgan sem tiszta elementál. A nővére

öt éve halt meg, és azt pletykálják, hogy Michael Merricknek köze volt a halálához.

– Ismerem Tyler Morgant.

Silver felvonta a szemöldökét.

Gareth megvonta a vállát.

– A családja egy időben elég hangosan állt ki a Merrickek ellen. Feltételezem, nem változott az álláspontjuk.

Silver megrázta a fejét.

– Nem volt időm megfigyelni őt.

– És eddig Kate Sullivan volt az egyetlen elementál, akit megölték. – Gareth felnézett. – A tanítványod.

– Járulékos veszteség. Kate szem elől tévesztette, miért is vagyunk itt.

Gareth bólintott.

– Van ilyen.

Valóban. Szerencsére nem gyakran, de az emberekkel való kapcsolatuk néha kiszolgáltatta őket mások gyengeségeinek. Silver elég régóta csinálta már ezt ahhoz, hogy az emberek iránt érzett minden együttérzés kihaljon belőle.

Ahogy Gareth is.

Összeszedte a papírjait, és visszarakta az aktatáskájába.

– Mehetünk innen?

Silver bólintott.

– Mi a terv?

Gareth felállt.

– Csukd be a szemed, és vegyél egy nagy levegőt! Csinálj úgy, mintha nem kapnál levegőt.

Ha valamiben, abban mindig jó volt Silver, hogy kövesse a parancsokat. Riadtan a torkához kapott, és hosszan, kapkodva beszívta a levegőt.

Gareth különleges erejét kihasználva bekapaszkodott Silver lélegzetébe, érezte, ahogy megtölti Silver tüdejét, kitérítve azt, és az oxigén helyét átveszi a szén-dioxid.

Silver is érezte az erőt. Kipattant a szeme.

– Még egyszer – utasította Gareth higgadt, megnyugtató hangon. Ereje átítatta a cella levegőjét. Ez mind része volt a tervének. – Mindjárt segítségért kiáltok.

Újabb lélegzetvétel.

– Még egyszer – mondta Gareth. Az ajtó felé lépett. – Tartsd benn! Tegyel úgy, mintha nem kapnál levegőt!

Silver nagy levegőt vett, tele Gareth erejével. Benntartotta.

Gareth kis szellőkést keltett, amivel megnégyszerezte a légnyomást Silver mellkasában. Érezte a másik rémületét. A hirtelen pánikot. A fájdalmát.

De Silver halála néma volt. A levegő kiszökött belőle, és már késő volt.

Miután szétszakadt a tüdeje, már nem tudott hangot kiadni. Fejével előre az asztalra borult.

– Bocs! – mondta Gareth. – Mocskos trükk volt, tudom. Köszönöm a többéves szolgálatodat.

Silver az asztalon feküdt, a szájából csorgott a nyála. Még nem halt meg, de már nem sok volt hátra neki.

– Hogy is nevezted Kate halálát? Járulékos veszteség? – kérdezte Gareth. Közelebb hajolt. – Érdekes. Én inkább kudarcnak mondanám.

1. FEJEZET

NICK MERRICK LEFEKTETETT A HOMOKBA EGY JÁRÓLAPOT, és addig mozgatta ide-oda, amíg a helyére nem került. A csípős, késő októberi levegő ellenére erősen tűzött a nap, égette a hátát. Már bánta, hogy hosszú ujjú, fekete pólót húzott. Levette a piros *Merrick Kertépítés* feliratú sapkát a fejről, és alkarjával megtörölte gyöngyöző homlokát. Már most izzadt volt a haja, pedig még csak a járda felét rakta le.

A fejébe csapta a sapkáját, és egy kis erőt küldött a levegőbe, hogy támadjon szellő.

A szél mintha csak erre várt volna, hirtelen rohammal végigsöpört a fákon, szétfújta a lehullott leveleket, és homokot hordott a fűre. Nick káromkodott egyet.

Quinnt kirázta a hideg, és összehúzta magát gyapjúpulóverében.

– Nyavalyás szél!

Nick a lányra pillantott. Quinn egy palatáblákból rakott kőpadon ült, amit Nick bátyja épített előző nap.

– Fázol? Ül be a kocsiba!

– De segítek neked.

Nick elmosolyodott. Quinn nem mozdult a padról azóta, hogy megérkeztek.

– Ja, bocs, nem vettem észre, hogy *segítesz*.

– Nem a kertépítésben. Aligha bírnám felemelni azokat a köveket.

– A lány megfordult, és hanyatt feküdt a padra, hosszú szőke haja majdnem leért a fűbe. Kinyújtotta egyik lábát az ég felé. A következő az lesz, hogy visszahúzza a mellkasához, és a füléhez emeli a sarkát. Gyógyos táncosnő! – Segítek fenntartani a látszatot.

Látszat. Nick szájáról lehervadt a mosoly, és helyére rakott egy másik kőlapot.

– Biztos nem csak arról van szó, hogy nem akarsz hazamenni?

– Na jó, lehet, hogy egymásnak segítünk.

Nick hümmögött valamit, és egy újabb kőlap után nyúlt.

– De most komolyan – folytatta Quinn. – A bátyád nagyon dühös volt rád, amiért elhoztál magaddal?

– Nem mondhatnám.

És ez így is volt. Ha Gabriel vagy Chris cipelt volna el egy lányt a munkába, Michael biztos dühös lett volna. De Nick megbízható volt. Amikor említette Michaelnek, hogy Quinn is vele tart, a bátyjának a szeme sem rebbent.

Mondjuk, Nick mesélt kicsit Michaelnek arról, milyen gigászi veszekedések zajlottak a lány és az anyja között, amik, úgy tűnt, csak egyre rosszabbak lettek, mióta a családjuk otthona leégett. Úgyhogy Michael talán kicsit engedékenyebb volt Quinn-nel is.

– Hm – mondta Quinn. – Lehet, hogy véletlenül a szobádban kéne hagynom egyszer a bugyimat, vagy ilyesmi.

– Erre semmi szükség.

– Ideges vagy?

Nick elhelyezett még egy járólapot, és leengedte feszült vállait.

– Nem. Én csak... Nem kell túlzásba esned.

– A bugyi túlzás lenne?

Nick nem vette a fáradságot, hogy válaszoljon.

– Ugyan már! – folytatta a lány. – Ha nem akarsz, hogy a testvéreid megtudják, hogy a fiúkat szereted, akkor a hálószobádban hagyott kis fehérnemű jól jöhet.

Nick még egy járólapot dobott a homokba, és erre a megjegyzésre sem reagált.

Quinn töretlen lelkesedéssel folytatta.

– Találkoztál Adammal azóta, hogy akkor este rajtakaptalak beneteket, hogy csókolóztok?

– Nem.

Legalábbis a valóságban nem. De szinte minden ébren töltött percében Quinn táncpartnerén járt Nick esze. És álmában is nagyon sokszor.

Adam volt az első – és eddig *egyetlen* – fiú, akit megcsókolt.

Nick testvéreinek fogalma sem volt arról, hogy ő meleg. Még mindig azt hitték, hogy fülig bele van zúgva Quinnbe. A lány pedig szíves-örömezt fenntartotta a „látszatot”, ahogy ő fogalmazott.

– Legalább beszéltél vele? – erőltette a témát Quinn.

– Nem.

De Adam utolsó SMS-ét napjában hússzor elolvasta.

Ha eldöntötted, mit akarsz, én itt leszek.

Nick nagyon is jól tudta, mit akar. Csak abban nem volt biztos, hogy akarja-e akarni. Már így is elég bonyolult volt az élete. Újabb kőlap után nyúlt.

– Kérdezett felőled – jegyezte meg Quinn.

Nick az ujjaira ejtette a járólapot. Elkáromkodta magát. Kinyújtogatta és behajlítgatta az ujjait, hogy enyhüljön a fájdalom.

– Tényleg?

– Azt kérdezte, hogy vagy.

Nick nem mondott erre semmit, csak a helyére illesztette a kőlapot.

– Hm – folytatta Quinn. – *Mit* is mondtam neki rólad...

Nicknek megdobbant a szíve, aztán kihagyott egy ütemet. Várt.

És várt.

Végül felnézett.

– Van egy medence a hátsó udvarban. Ne hidd, hogy nem dob-
lak bele.

Quinn elmosolyodott, de a mosolya kicsit óvatos volt, és kicsit szomorú.

– Azt kérdezte, hogy eljössz-e velem valamikor a stúdióba.

Quinn a táncstúdióra gondolt, az Y-nál, ahol Adamet először látta. Nick szerette nézni, ahogy Quinn táncol, és szerette azt is, ahogy a zene ilyenkor átjárta a levegőt és bekúszott a bőre alá. Aztán meglátta Adamet, és egyszerre mintha egy kirakós hiányzó darabja a helyére került volna.

Azt is jólesett nézni, ahogy Adam táncolt.

Nick megragadta a kézi hengert, és elegyengette a következő, homokkal borított szakaszt.

– Nem akarom elterelni senki figyelmét.

– Szerintem a *te* figyelmedet kéne elterelni.

– Ezt hogy érted?

– Úgy, hogy nagyon stresszes vagy.

Quinn felállt a padról, Nick mögé lépett, és a fiú vállára tette a kezét. A hüvelykujját belemélyesztette Nick csuklyásizmaiba, ami majdnem fájtnak éreztette, de jól is esett, úgyhogy nem állította le a lányt.

– Quinn, nincs semmi baj, csak nagyon sok minden forog a fejemben.

Például, hogy őt és a testvéreit még mindig el akarják tenni láb alól az elementáli képességeik miatt, amit alig bírnak kordában tartani. Vagy hogy egy csomó fiatal elementál majdnem romba döntötte a várost egy hete. Vagy hogy az Őrző, aki azért jött a városba, hogy megölje őket, börtönben ül, ahonnan bármikor kiengedhetik.

Nem is beszélve az otthon, az íróasztala fiókjába rejtett vaskos köteg felvételi értesítőről. Vagy a családja gödörbe jutott kertépítő üzletéről, ami most is alig hoz valami hasznot, pedig hol van még a tél vége? Vagy arról a tényről, hogy ő meleg, és a két ember egyike, aki ezt *tudja*, itt van mellette, és nem akar leszállni a témáról.

– Miért nem jössz el ma este a stúdióba? – rágta a fülét a lány.

– Holnap fizikadogát írunk. Tanulnom kell.

– Ugyan már! A kisujjadból kirázod. Amúgy ha tényleg annyira tanulnod kell, akkor miért nem a testvéreid dolgoznak most itt?

Nick lerázta magáról a lány kezét, és elvett egy újabb követ.

– Hannah ma szabadnapos, és Mike-nak jól jön egy kis pihenés. Én ajánlottam fel, hogy segíték.

– Hát persze. – Quinn elhallgatott egy pillanatra. – És Gabriel? Vagy Chris?

– Dolguk van. Mindkettőjüknek.

A legfiatalabb öccse, Chris már kitalált valamit estére a barátnőjével. Gabriel, az ikertestvére meg éppen matekozott, hogy tavasszal jelentkezhesen tűzoltóoktatásra.

– Jaj, ne már! – nyavalygott Quinn. – Valld be, hogy akarsz jönni!

Nick tényleg akart. Nagyon is.

Sokkal jobban, mint azt kész lett volna elismerni.

Túl bonyolult. Megcsóválta a fejét.

– Ne már! – folytatta Quinn. – Hozhatod a tanulnivalót is. Vegyél föl szemüveget! Azt biztos szexinek tartaná Adam!

Nick erőt vett magán, hogy ne képzelje el a dolgot.

Quinn elvigyorodott.

– Nicholas Merrick! Te *elpirultál!*

– Oké, viszlek hátra, a medencébe. Csuromvizes leszel!

– Ha nem jössz velem, megmondom neki, hogy ne sóvárogjon utánad, mert nem érdekel téged.

– Ne merészd!

– De igen. Sőt... – Quinn előhúzta a mobilját. – Most azonnal megírom neki!

Az ujjai csak úgy repültek a telefon fölött. Nick talpra ugrott, és már azelőtt kitepte a lány kezéből a telefont, mielőtt maga is felfogta volna, hogy megmozdult. A lány nem ellenkezett.

Aztán megnézte, mit írt a lány. Nem Adamnek írt. Az üzenet *neki* szólt.

Te is megérdemelsz egy kis pihenést, Nick!

Nick felsóhajtott.

– Nem is tudom.

A lány gyengéd hangon folytatta.

– Tudom, hogy tetszik neked. – Elhallgatott, majd folytatta: – Ez nem randi. Csak egy óra a stúdióban.

Egy óráig nézni, ahogy Adam táncol! Már a múltkor is majd elolvadt a látványtól. Az izgatott pillangók kezdtek felaggatni az ünnepi dekorációt a gyomrában.

– Jól van, elmegyek veled.

– Hurrá! – tapsikolt Quinn.

– Gyanúsán lelkesnek tűnsz. Ahogy te is mondtad, ez csak egy óra a stúdióban, nem történik semmi.

– Ó, nem ennek örülök – mosolygott édesen a lány. – Csak nem volt senki, aki elvigyen.

Nick megragadta a lányt, és a vállára emelte.

– Ennyi, doblak a medencébe!

Quinn felnevetett.

– Izgulsz, ugye? Na, valld be!

Nick lerakta a lányt a földre, de nem engedte el, így közléről bele-nézhetett kék szemébe. Quinn csinos volt, és elég formás ahhoz, hogy magára vonja az ember tekintetét. Állandóan arról panaszkodott, hogy milyen kövér, de valójában izmos és ruganyos volt a teste a tánctól.

Miután rajtakapta Nicket Adammal, felajánlotta, hogy tovább játssza a barátnő szerepét. Így Nicknek nem kellett elárulnia a titkát a testvéreinek, viszont a lánynak sem volt esélye találkozni valakivel, akit *tényleg* érdekelhetett, hogy ki is ő valójában.

Elég rossz felállás volt ez.

– Utállak kihasználni – mondta Nick.

– Parádés szakításra vágysz inkább?

– Megérdemelsz egy olyan srácot, akinek *tetszel*.

– Ahogy te is.

Nick összeszorította a száját, és visszafordult a járda felé. A következő kőlapot is a helyére illesztette.

– Abbahagyhatjuk, ha akarod – mondta Quinn. – Én visszatérhetek az esti üvöltő mérkőzésekhez anyámmal, te pedig újra megfektetheted a könnyen kapható csajokat, hogy igazi játékosnak tűnj.

– Quinn, én nem...

– Lehet, hogy nem feküdtél le velük, de akkor is kihasználtad őket. – Nick dacos pillantására hasonlóval válaszolt. – Oké, nem tudták rólad az igazat, de ez nem változtat semmin.

– Nem használtam ki őket.

– De igen.

Tényleg így volt. Nick a kezében tartott kőre nézett, majd berakta azt is a sorba, a többi mellé.

– Nem fog elmúlni, Nick! – kiáltotta Quinn. – Ha velem nem akarsz szerepet játszani, rendben. De az sem lenne fair, ha valaki mással csinálnád!

Quinn-nek igaza volt. Nem fair. Semmi nem fair ebben a helyzetben.

– Mégis, mi jár a fejedben? – kérdezte Quinn. – Hogy szakítasz velem, és keresel egy másik libát, aki hatékonyabban őrzi az álcádat?

– Hagyd abba!

– Oké. Csinálj, amit akarsz! Megyek, és keresek valaki mást, aki elvisz a stúdióba! – kiabált Quinn, azzal felállt, és elviharzott az út felé.

Nick elkapta Quinnt, mielőtt messzire juthatott volna. Tudta, hogy hajlamos rossz döntéseket hozni. Eszméletlenül feküdni a strandon néhány részeg motoros társaságában csak a legutolsó ilyen eset volt. Szerencséje volt, hogy Nick rátalált, mielőtt bármi más történhetett volna.

– Állj meg! – szólt rá. – Állj meg!

Arra számított, hogy a lány arcából kétségbeesettség fog sugározni, ehelyett Quinn kihívóan nézett rá.

– Miért akarsz megállítani?

– Mert a barátom vagy!

– Te meg az enyém – válaszolta a lány, majd felnyúlt, és megrángatta kicsit a fiú baseballsapkájának szemellenzőjét. – Gondoltál valaha arra, hogy... *elmondd* a testvéreidnek?

Nick felsóhajtott és elfordult. Folyton ezen gondolkodott. Aztán mindig eszébe jutott az ezernyi vicc, amiket az ikertestvére mesélt az öltözőben a melegekről. Gabriel gyorsan és keményen ítélkezett minden újdonság felett. Gabriel tudta, hogyan szúrjon oda az

ember leggyengébb pontjára, és ez a téma olyan érzékeny volt, és annyira ismeretlen Nick számára, hogy félt kitenni magát egy esetleges támadásnak.

Aztán ott volt Michael, a túlfeszített idegrendszerű, túlhajszolt bátyja, aki épp előző héten mondta, hogy nem bírna elviselni még egy bonyodalmat az életükben. Nick vezette a családi üzlet könyvelését: ha kinyújtja a kezét, gyakorlatilag elérte volna a gödör alját, olyan közel álltak a csődhöz.

Maradt Chris, a borongós, távolságtartó testvére, aki talán elfogadná a dolgot. De lehet, hogy nem. Most nem engedhetik meg maguknak, hogy nézeteltérés legyen közöttük.

– Otthon most... bonyolult a helyzet – kezdte. Aztán elkapta a lány pillantását. Az ő otthoni helyzete semmi Quinnéhez képest. – Nem akarom túlfeszíteni a húrt – mondta végül.

– Na és mi van Hunterrel? – kérdezte Quinn. – Még mindig egy szobában laktok?

– Igen, amíg nem találunk más megoldást. De te most komolyan azt javaslod, hogy kezdjek ki a *szobatársammal*, aki, mit tesz isten, az ikertestvérem legjobb barátja? Gratulálok, Quinn, *ragyogó* ötlet!
– válaszolta Nick, aztán visszament a járdalapokhoz.

A kőpakolás segített levezetni a feszültséget.

Quinn visszaült a padra, és folytatta a nyújtást.

– Ez furcsa neked? Megosztani a szobádat egy másik fiúval?

– Életem első tizenkét évében Gabriellel laktam egy szobában.

– Nem úgy értem, te is tudod.

Nick elegyengetett még egy kis homokot.

– Nem – felelte lemondóan. – Nem furcsa. Nekem legalábbis nem.

– Szerinted Hunternek az lenne?

Nicknek fogalma sem volt. Nem felelt.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Mondd csak – kezdte Quinn. – Tele van tetoválásokkal és piercingekkel a teste, vagy mi? Nehéz eldönteni, hogy ez szexi lenne vagy undorító...

Nick a lány felé dobott egy marék homokot.

Valójában azonban nem tudta. Annyira gyakorlott volt már a „*Ne nézz más fiúkra*” szabály alkalmazásában, hogy amikor Hunter belépett a szobájába, mindig egy könyvbe dugta a fejét.

És Hunter amúgy sem volt az esete.

– Na jó, nem erőltetem – mondta Quinn.

– Köszönöm.

– De ma este mindenképp jönnöd kell!

Nick felsóhajtott.

– Ó, most már nem hátrálhatsz ki belőle! Megírtam Adamnek, hogy ott leszel.

Nick felkapta a fejét.

– Hogy *mit csináltál?*

– Nagyon örül neki. Látod? – tartotta fel Quinn a telefonját.

Egy mosolygós arc.

Mosolygós arc?

Nicknek fogalma sem volt róla, hogy ez mit jelent. Csak simán örül? Vagy izgatottan örül? Udvarias válasz, ami nem jelent semmit? Még csak nem is D szmájli, csak kerek zárójeles. Az istenért, egy nyavalyás *emoji* rejtett jelentését próbálja megfejteni!

– Idegesnek tűnsz – jegyezte meg Quinn. Nick megvonta a vállát. Quinn letérdelt mellé a fűbe. – Ne idegeskedj – mondta halkán.
– Nagyon tetszel neki, Nick.

Ezt Nick is tudta.

És épp ez volt a gond. Neki is nagyon tetszett Adam.